
Sobota ráno

Milan mi podal dietní kolu, *M* – týdeník, který vydává *Le Monde* – a svůj iPad. Kola mi nahrazovala ranní kávu; pořád jsem se nenaučila pít dospělácké nápoje v časy, kdo to obvykle dělají ostatní. Milan znal můj zaběhaný pořádek a vždycky tablet rovnou přihlásil k Měloidiinu facebookovému účtu. Díky tomu jsem mohla sledovat její přehled zpráv ze světa. Zatímco jsme spali, zemřel Abú Souleiman†, mladý Alsasan, který odešel do Sýrie. Tucty uživatelů sdílely a komentovaly fotku jeho těla, které si ponechalo náznak úsměvu. Milan se ke mně přivinul a upil ze svojí kávy. Něžně se na mě zadíval a zavrtěl hlavou. „Máš to na dlouho?“ zeptal se pořád ještě rozespale. Usmála jsem se a políbila ho. Začal listovat časopisem o francouzském filmu a já jsem dál procházela reakce na „mučedníka“. Nenašla jsem nic, co by nějak vybočovalo. Souleiman podle všeho odešel na lepší místo. Bůh je na něj pyšný. A my bychom měli být „hrdí, že zemřel za své poslání“. V jednadvaceti letech.

Jiné rozmluvy mě zaujaly víc. Povíдалo se, že Abú Bakr al-Bagdádí málem padl do léčky fronty an-Nusrá. An-Nusrá představuje jednu z hlavních syrských ozbrojených jednotek teroristů spojujících s al-Káidou. Často je mylně přiřazována k Islámskému státu

* Pozn. překladatele: Večerník „Svět“ začal vycházet ve 40. letech 20. století a i dnes stále patří mezi nejčtenější francouzské noviny.

† Jméno bylo změněno.

v Iráku a Sýrii (ISIS). Tyto organizace spolu sice dříve poutaly vřelé a snad až harmonické vztahy, jenže to už neplatí. Jejich cíle a protivníci nejsou totožní. Nepřítelem al-Káidy zůstává Západ – následovníci kříže. ISIS se snaží někde mezi Irákem a Sýrií vytvořit Islámský stát, sunnitský chalífát. ISIS plánuje odstranit z mocenských pozic všechny přímo či nepřímo spojené s šíity, počínaje alavitskou větví, jež vládne zemi, a pak nadobro zničit vliv šíitů na Irák. Návrat do středověku, vítězný islám a násilně uchvácená území: takové jsou metody a cíle Islámského státu. Al-Káida jejich ideologii sdílí, ale nejprve chce oslabit moc Západu a předvést svou vlastní sílu, jako se tomu stalo při útocích 11. září 2001. Jednoduše bychom mohli říct, že ISIS chce ze svých území vypudit heretiky, zatímco al-Káida má v hledáčku bezvěrece.

Kdykoli mne interview dovede k džihádistovi, ptám se, jak si představuje svůj život v případě, že organizace dosáhne svých cílů a ovládne Střední východ. Obvykle se mi dostává obdobné odpovědi: „Islámský stát započne válku se Spojenými státy a přinutí jejich obyvatele, aby se podvolili Boží vůli. Pak zrušíme všechny hranice a ze světa se stane jediný Islámský stát podléhající právu šari‘a.“ Když ISIS zeměpisně vymezil místo konání své utopie, uspěl, kde al-Káida selhala. Zatímco al-Káida pomalu a zdlouhavě budovala po světě své buňky, ISIS začal válku, zavedl účinnou politiku a vypěstoval si armádu fanatiků – otevřeně v Sýrii, neoficiálně v Iráku. Armáda ISIS se nejprve sestávala ze sunnitů nesnášenlivých vůči americké invazi do Iráku; později jejich řady nabobtnaly o tisíce bojovníků ze zahraničí. A teroristická organizace zatím zdokonalila svou oblíbenou zbraň: digitální propagandu. Obrazy Afghánců v jeskyních netáhovou. Nové sdělovací strategie džihádismu 2.0 se střelily do černého. Islámský stát zaplavil YouTube drastickými videi, která se tisícům lidí ze Západu zadřela do mozku; jako by je rychlé zákroky organizace a naplněné výhrůžky lobotomizovaly. Říká se, že sliby zavazují jen ty, kdo jim věří. Bohužel o mladých džihádistech platí rčení dvojnásob.

Zoufale touží po pozornosti, a tak většina z nich odchází na frontu a ze všeho nejuvroučněji si přejí, aby se mohli vyfotit ve vojenském odění a fotku nahrát na internet. Tam si jich lidé budou nepochybně všimnat, budou si moct připadat důležití a taky získají příležitost pochlubit se svými výkony na Facebooku a Twitteru. Výrok Andyho Warhola z roku 1968, že „v budoucnu si každý užije svých patnáct minut slávy“, sedí dnes víc než kdy dříve.

Narodila jsem se na začátku 80. let. Už tehdy se mezi mladými řešilo náboženství, ale nepodněcovalo je k činům tak jako v dnešní době, i když z některých kluků se džihádisté stali. V současnosti rádoby džihádisty netáhnou snadno vydělané peníze, zbraně nebo obchod s drogami. Místo toho sní, že si vybudou vážnost, že je lidé budou znát. Chtějí být „hrdiny“. Proslavit se ve svém okolí a trávit s ostatními čas hraním na PlayStationu je jedna věc; ale hrát si na válku a utvářet stát je něco docela jiného. I tak ale existuje více typů džihádistů. Poslední dobou mladí lidé, kteří odejdou na Střední východ, často dospějí k radikalizaci sami. Vzpomínám na mladou dívku z Normandie, která si myslela, že našla odpovědi pro svůj život na internetu. O několik týdnů později tato konvertovaná křesťanka odjela ze země, aby se připojila k řadám islámských bojovníků. Představuji si, že Mélodie, moje toulouská avatarka, je citlivá dívka; kdyby se ocitla v područí jiných, její život by získal smysl. Jako mnoho jiných mladých – v průběhu dějin a nezávisle na sociálním prostředí – žila v hluboké beznaději.

Té noci

Milan spal. V ložnici panovalo ticho a klid. Převalovala jsem se z boku na bok. Rolety byly otevřené, pouliční lampy zalévaly místnost poetickým světlem. Znamá noční scéna doprovázela mou nespavost, ale nedokázala umlčet otázky, které mi vířily v hlavě.

Opatrně jsem vstala z postele. Zatímco Milan spal jako andílek, moje podvědomí mě vyveleklo do obýváku k démonovi uvězněnému za retinovým displejem. Čekaly na mne tři zprávy od mého dopisovatele. Nečekala jsem, že jich bude tolik. Zapálila jsem si cigaretu. První poslal o půl třetí odpoledne tamního času – nečekala bych, že si zanícený bojovník najde v takovou dobu čas na psaní. Měl by být na frontě. Nebo někde jinde. Zarážela mě představa, že dívku během odpoledne digitálně pronásleduje z internetové kavárny.

„*Salám alejkum*, sestro. Jak se ti daří? Chtěl jsem ti jenom napsat, že pokud by sis chtěla promluvit, jsem ti k dispozici. Jsem nablízku.“

Nablízku? Nablízku čeho? Než jsem se mohla nad otázkou zamyslet, zaujala mě jeho další zpráva:

„Kdy budeš online? Moc s tebou chci mluvit.“

„Mám pro tebe speciální překvapení... *Ma ša'Alláh**.“

Z „překvapení“ se vyklubala jeho fotka, na níž byl po zuby ozbrojený. Fakt hustý. Přes rameno měl přehozenou obrovskou útočnou

* Pozn. překladatele (aj): Arabské úsloví *ma ša'Alláh* znamená „sláva Bohu“ a používá se jako výraz vděku za určitou událost či člověka.

pušku M4. Čelo mu zakrýval černý šátek bandana s vyšitým bílým znakem Islámského státu. Stál vzpřímeně, hrud' vypnutou, s úsměvem na rtech. Jen těžko se mi chtělo věřit, že mi něco takového poslal. Vůbec mě neznal. Co kdyby Mélodiina identita představovala jen zástěrku? Co kdybych byla ve skutečnosti policistka? Nebo žurnalistka pátrající po informacích z věrohodného zdroje? Abú Bilel si s tím hlavu nedělal. Očividně si myslel, že mu zabrala rybička. A podle tónu jeho zpráv ji rozhodně nemínil nechat uplavat. Choval se takhle často? Už muselo být kolem čtvrté ráno. Hledala jsem odpovědi. Prozatím jsem však nacházela jen další a další otázky.

Lidé často přirovnávají žurnalisty ke psům, kteří se ženou za kostí, do níž by se zahryzli. Přiznávám, že mě v tu chvíli vzrušovala představa, že bych se ponořila do mysli nájemného vraha – tohoto nájemného vraha. Obdivuji věřící lidi. Závidím jim sílu, kterou ze svého přesvědčení čerpají. Víra nabízí vzácnou oporu v nevyhnutelných životních těžkostech. Když však lidé využívají duchovno jako záminku pro vraždění, uděluji si já, Anna, svolení, abych se stala někým jiným. Alespoň v digitálním světě. Takto jsem si zdůvodnila, že se stanu Mélodií, zoufalou a naivní mladou ženou. Někteří by mi mohli z morálního hlediska vyčítat, jaké metody jsem zvolila, jenže v té době dělala zmiňovaná teroristická organizace vše, co bylo v jejích silách, aby získala co nejvíce nových rekrutů. Nechala jsem rozhodnout své svědomí. Abú Bilel se neměl stát předmětem mého výzkumu. Chtěla jsem prověřit, co mi řekl, a rozplést od sebe fakta a fikci. Kolik lidí v současnosti slouží Islámskému státu? Kolik z nich je Francouzů? Kolik Evropanů? Opravdu ženy poskytují potěšení džihádistům a mají to za službu Bohu? Bojují také ženy? Abú Bilel mne zval na svou cestu religioznní nadvlády, zatímco ničil slabé a bezmocné v zemi známé náboženskými roztržkami. Budu schopná ho přimět, aby mi řekl o krvavých konfliktech, jejichž byl průkopníkem?

Jak se noc lámala v den, surfovala jsem po internetu a hledala v bludišti stránek cokoli o Abú Bilelovi. Vyhrabala jsem tucty konverzační mudžahedínů s potenciálními rekruty. Nic průkazného. Zjistila jsem však, že se v Sýrii zrovna odehrál významný ozbrojený konflikt, a to v oblasti Dajr az-Zaur, která se nachází méně než 350 mil od hranic s Irákem, se zemí, již stále pronásleduje přízrak Saddáma Husajna a americké invaze. Narazila jsem na záznam, který by normálně získal mou pozornost: „Roznesli jsme je na kopytech! Celé to mám nahrané! Ale al-Bagdádí a jeho emíři měli podezření, že jde o past fronty an-Nusrá, a zůstali v domě. Zavolej Guitonovi; je tam s nimi.“ O al-Bagdádím, nesmírně nebezpečném vůdci ISIS, už jsem věděla dlouho. Poněvadž jsem však nemohla najít žádné informace o Bilelovi, zajímal mě v tu chvíli více Guitone. Toho jsem znala „dobře“. Dva- nebo tříadvacetiletý Guitone se narodil v Marseille, a než se přidal k ISIS, kde pak rychle stoupal po vojenském žebříčku, žil delší dobu ve Velké Británii. Tři přednosti z něj učinily ideální přínos pro digitální propagandistickou kampaň Islámského státu, a sice přitažlivý vzhled, dokonalá znalost náboženství a schopnost kázat ve čtyřech různých jazycích.

S kolegy jsme mu přezdívali „Publicista“. Kdykoli jsme potřebovali nějakou informaci, dalo se na něj spolehnout. Vždycky se mohl přetrhnout, aby pomohl. Guitone znal moji pravou identitu – Annu. Několikrát jsme spolu mluvili. Naposledy jsem ho kontaktovala kvůli Norah, patnáctileté dívce z Avignonu. Její rodina mi nedávno řekla, že Norah se chtěla přidat k frontě an-Nusrá, a nikoli k Islámskému státu. Guitone mi potvrdil zprávu i místo, kde se dívka nachází.

Guitone se na Facebooku chlubil svými svazky s ISIS a často tam nahrával videa, která ho zachycovala: Guitone navštěvuje zraněné džihádisty v nemocnicích; po zuby ozbrojený Guitone se vysmívá Francii a Turecku během hostiny na tureckých hranicích; Guitone mává skupince vojáků, kteří slaví v ulicích dobyté syrské Rakky. Guitone byl neuvěřitelně proslulý. Dospívající z celé Evropy doslova

slintali nad každým jeho příspěvkem. Tvrdil, že si žije jako pán, a vždycky se od hlavy až k patě odíval do značkového oblečení. Lidé si ho vážili proto, kým byl. Na jeho tváři nikdy nechyběl nevinný úsměv. Jeho poznávací znamení. Kdo jiný by vás mohl přesvědčit, abyste se přidali k jeho poslání, zvláště v zemi natolik zasažené válkou? Opravdu to byla důmyslná taktika. Chvíli jsem přemýšlela, zda bych neměla Guitonovi napsat a zeptat se ho na podrobnosti k nejnovějšímu útoku, kde po „emírech“ nebylo ani vidu ani slechu, ale nakonec jsem to zavrhla. To jsem ještě nevěděla, že Guitone, Abú Bilel a al-Bagdádí jsou provázaní, a to nesmírně pevně. Dál jsem se rýpala v informacích, které jsem měla k dispozici. Nic o Bilelovi. Kdo je Bilel? A kolik je mu let? Tušila jsem, že má značné zkušenosti z terénu. Cítila jsem, že tento muž je podstatně složitější než mladí džihádisté, které jsem doposud poznala, a to jen zvýšilo moji zvědavost.

Neděle večer

Píseň „Soucit s ďáblem“ od Rolling Stones se opřela do stěn obývacího pokoje a zazněla jako zlá předtucha. Zapnula jsem počítač a našla nové zprávy od Bilela. Sotva jsem je dočetla, už se připojil a oslovil mou digitální loutku. Od první chvíle jen špatně skrýval své neústupné naléhání. Žoldák Mélodii v každé druhé větě žádal, aby se odhlásila z Facebooku a pokračovala v hovoru s ním přes Skype, program, který kombinuje obraz a zvuk. Proč mu na tom tak záleželo? Šlo o bezpečnostní opatření? Chtěl si ověřit mou identitu? Nebo měl potřebu se ujistit, že rybička, která mu zabrala, stojí za to?

„Proč se chceš bavit přes Skype?“ nechala jsem Mélodii neohra-
baně odpovědět.

„Hovory přes Skype jsou bezpečnější, jestli víš, co myslím.“

Nevěděla jsem. Zprávu zakončil žlutým, pomrkávajícím smajlíkem. Naprosto absurdní. Choval se nesmyslně. Ve svém profilu se zapřísahal, že je „oddaný Islámskému státu“, a tak jsem zkusila na toto téma zavést řeč.

„Koukám, že pracuješ pro Islámský stát. Co děláš? Ve Francii se říká, že nejste moc silní.“

Nemohla jsem si pomoci, využila jsem Mélodii, abych ho urazila. K tomu jsem přidala červenajícího se smajlíka. Bilel začal svou pýchu okamžitě obhajovat a trval na tom, že ISIS ztělesňuje vrchol-

nou moc, a to nejen v Sýrii, ale na celém světě. Bojovníci přicházejí ze všech koutů země, aby rozšířili jejich řady.

„Jsou tři typy bojovníků,“ pokračoval můj okouzlující společník učitelským tónem, „jedni jsou na frontě, z druhých se stávají sebevražední atentátníci a třetí se vracejí do Francie, aby potrestali bezvěrce.“

„Potrestali? Jak?“

„Však víš... jako Mohammed...“

Odkazoval na Mohammeda Meraha, toulouského střelce. Jenže Mélodie se nechytala.

„Který Mohammed? A jak trestá lidi?“

„Žiješ v Toulouse, ne? Neslyšela jsi o vrahovi na skútru? ... Existuje jedno důležité pravidlo: zavražďte nepřátele Boží.“

„Ale Merah zabíjel děti. Nepředstavují děti ztělesnění nevinnosti a čistoty? Jak by mohly být nepřáteli?“

„Mélodie, ty jsi tak naivní... Máš ráda děti? Jednoho dne budeš mít své vlastní, *in ša'Alláh*. Tady máme spoustu sirotků, kteří potřebují matky. Starají se o ně sestry z ISIS; jsou to výjimečné ženy. Máš toho s nimi hodně společného. Líbily by se ti.“

Ačkoli Mélodii neznal, Bilel s ní dokázal dovedně manipulovat. Strategicky ji chlácholil věcmi, které chtěla slyšet. Na předmětu konverzace v podstatě nezáleželo; dokázal ji vést tam, kam se mu zachtělo. Mélodie projevila jistou míru náklonnosti k dětem, a tak Bilel navrhl, že by se mohla stát náhradní matkou. Pousmála se a představila si, jaké by to bylo oddat se péči o takové, kteří jsou na tom hůře než ona; diskuse o Mohammedu Merahovi se jí vykouřila z hlavy. Jako by zoufalství jiných lidí mohlo vyléčit její vlastní beznaděj. Už nějakou dobu se cítila ztracená ve svém depresivním prostředí. Všechno jí přišlo jako ztráta času. Na ničem nezáleželo. Pocit opravdového štěstí se dostavoval zřídka a brzy se znovu vytrácel; sotva že si dokázala vybavit, jakou sílu jí uměl dodat. Jednotvárný a bezvýchodný život už ji unavoval. Bloudila a toužila po něčem smy-

slupném. Představovala jsem si ji jako upozaděnou mladou dívku, která za sebou má obtížnou a zraňující minulost.

Bilel a jeho sladké řeči by se mohli stát onou jiskřičkou naděje, kterou potřebovala, aby dokázala znovu uvěřit v život. Terorista se snažil přijít na to, co by mohlo Mélodii přitáhnout k džihádismu. Jako prodavač, který odhaduje, co zákazníkovi nabídnout, se snažil porozumět očekáváním a slabým místům své kořisti. Mélodie pro něj představovala určitý typ dívky. Jakmile si ji jednou zařadil, už ze sebe mohl jen chrlit jednu správnou odpověď za druhou, všechny promyšleně a přesvědčivě podané. Bilel byl zlým džinem. Postupoval jako zkušený obchodník a dával si pozor, aby jí nekladl žádné otázky přímo související s *hidžrou*. Místo toho se jí zeptal, co by chtěla v Sýrii dělat, až tam dorazí. Na formulaci záleží. Bilel toho o Mélodii pořad moc nevěděl – kolik je jí let, jakou má barvu očí, jak vypadá její rodinná situace. Na tom mu nezáleželo. Zdánlivě ho zajímalo jediné – že konvertovala k islámu.

Pro Bilela byla Mélodiina víra natolik silná, že by neměl mít problém přesvědčit ji, aby za ním odešla do nejnebezpečnější země světa. Vypytał se jí pouze na její názory na džihádisty. Měla jsem dojem, že se účastním nějakého průzkumu. Odpovídala jsem podle toho, co se objevovalo ve zprávách z rizikových předměstí.

„Slyšela jsem, jak se Izrael chová k palestinským dětem. Viděla jsem tucty videí s mrtvými děťátky. Začala jsem na Facebooku sledovat některé tvé bratry, kteří odešli, aby se tam a v Sýrii věnovali džihádu. Někteří mudžahedíni dělají dobré věci, jiní špatné, takže já pak nevím, co si mám myslet.“

„Soustřeď se na to dobré! Já sám jsem významný mudžahid. Svému náboženství jsem oddaný už dlouho a jedno ti můžu říct: k lidem, které mám rád, se dokážu chovat velice něžně a vůči nevěrcům mohu být hodně krutý. Doufám, že k nim nepatříš...“

„Jak bych mohla? Přece jsem konvertovala.“

„Dobře, jenže to nestačí. Nestačí se jen pětkrát denně modlit a dodržovat ramadán. Jestli se chceš stát správnou muslimkou, pak musíš podle slov proroka Mohameda přijít do aš-Šám* a naplňovat Boží posláni.“

„Přece nemůžu opustit svou rodinu a od všeho odejít.“

„Špatně odpovídáš! Nech mě hádat – jsi kapitalistka.“

Mérodie nepatřila mezi intelektuálky. Kapitalismus ji nezajímal. A co to mělo společného s její rodinou? Nerozuměla Bilelově narážce. Bilel záhy začne naléhat, aby se otočila zády ke konzumní společnosti, v níž vyrostla, a přijala za své islámské právo (neboli právo šarí'a, radikální islámskou doktrínu, která se dodržuje pouze v několika zemích). Vyjádří se jasně: Mérodie by neměla dodržovat zákony své vlasti. Jediný řád, který se jí týká, vychází z radikální podoby islámu. Z „ryzího“ islámu – který on sám vyznával. Mérodie byla naivní; nevěděla, kam hovor směřuje. Na každém kroku se nechala ošálit. Dokonce ani nepostřehla rozpor mezi Bilelovým útokem na konzumní společnost a faktem, že se vybavil nejnovějšími brýlemi Ray-Ban a oblečením Nike.

„Nespočívá kapitalismus v hledání rovnováhy mezi nabídkou a poptávkou? Tak nějak, ne? LOL.“

„Má milá, kapitalismus je nákazou světa. Zatímco jíš tyčinky Snickers, díváš se na MTV, nakupuješ si populární rapová alba Booby nebo Wu-Tang Clanu a koukáš do výloh obchodů s botami, tucty našich lidí každý den umírají, jen abychom my – muslimové mohli žít ve svém vlastním státu. My dáváme své životy všanc a ty trávíš dny bezpředmětnými činnostmi. Zbožnost vyžaduje zavádění správných hodnot. Bojím se o tebe, Mérodie, protože cítím, že máš dobrou duši, ale pokud budeš i nadále žít mezi *káfiry*, shoříš v pekle. V kapitalismu člověk vykořisťuje člověka, rozumíš tomu?“

* *Střední východ.*

Teď odkazoval na Marxe. Opravdu pochopil doktrínu německého filozofa i jeho koncept třídního boje? Nebo jen opakoval, co slyšel od někoho jiného? Vzpomněla jsem si na Guitona, „publicistu“ Islámského státu, oblečeného od hlavy až k patě do věcí od Lacoste. Mélodii omráčil Bilelem popisovaný osud „*káfirů*“. Její život na Západě neoplýval nadějí, ale copak byl opravdu tak bezútešný ve srovnání s tím, co museli snášet Syřané? Bilel se snažil nakazit její víru strachem. Podařilo se mu zasít jí do mysli semínko pochyb a vzbudit v ní silný pocit viny.

Abú Bilel byl dábelský. Pečlivě jsem si prohlédla jeho profilovou fotku. Vypadal docela pohledně. Síla jeho přesvědčení prakticky zastřela i strašlivé gramatické chyby v jeho projevu. Co ho přivábilo k radikalismu? Díky čemu se mu tak zaslepeně oddal – a tím obzvláště nabyt na hrozivosti? Rodiče některých džihádistů přirovnávají ideologické naočkování svých dětí k metodám využívaným kultury. A to bylo částečně patrné i zde. Bilel jako by zastával pozici gurua, který představuje válku jako Boží poslání. Mélodie měla poslání naplnit kvůli prorocství, jemuž nerozuměla. Zapálila jsem si další cigaretu.

„Chceš říct, že když se nevydám do aš-Šám, jsem špatná muslimka a nikdy nepřijdu do nebe?“

„Přesně tak... ale ještě pořád máš čas. Pomůžu ti. Stanu se tvým ochráncem. Můžu se tě na něco zeptat?“

Další smajlík; protože se už dlouho žádný neobjevil. Mélodie si mohla vybrat mezi Sýrií a peklem. Bilel jí vykreslil Sýrii tak, že připomínala příjemné, a nikoli pekelné místo.

„Díval jsem se na tvůj profil,“ pokračoval, „a našel jsem jen jednu fotku. Jsi na ní ty?“

Sakra! Na tu jsem úplně zapomněla. Mélodiin účet jsem založila před šesti lety, když ještě manželky extremistů mohly odhalovat své obličejy. Teď, když už nějaký islámský radikál sem tam dovolil své ženě přístup k sociálním sítím, donutil ji, aby si zakryla tvář.

Nenapadlo mě smazat starou profilovou podobenku zachycující hezkou světlovlasou dívku.

„Moje starší sestra,“ improvizovala jsem. „Nekonvertovala, a tak si nemusí zakrývat obličej, ale já to dělám.“

„Vylekala jsi mě, *ma ša'Alláh!* Nikdo by neměl mít právo se na tebe dívat. Ctnostná žena se ukáže jen svému manželovi. Kolik ti je, Mélodie?“

Až do té chvíle mne pronásledoval pocit, že konverzuji s prodávčem aut; teď mě přepadl znepokojivý dojem, že mluvím s pedofilem. Chtěla jsem odpovědět, že ještě nejsem plnoletá – jen abych viděla, jak zareaguje. Jenže to by mi neprošlo, pokud bych se rozhodla potkat se s ním na Skypu. Zrovna jsem překročila třicítku. A i když jsem na svůj věk vypadala mladě, za dívku v pubertě bych se vydávat nemohla.

„Skoro dvacet.“

„Můžu se tě ještě na něco zeptat?“

Mélodiin věk ho očividně nezajímal. Co kdyby jí bylo patnáct? Změnil by tón?

V Sýrii nastoupila půlnoc, ve Francii jedenáctá večer. Krabíčka marlborek zela prázdnotou. Zmáhalo mě vyčerpání a tušila jsem, že jeho další otázka mne pro dnešek odrovná nadobro.

„Máš nějakého přítele?“

Zásah. Tohohle momentu jsem se děsila. Mélodie musí odvětit stroze. Nesmí mu poskytnout žádné podrobnosti.

„Ne, nemám. Není mi příjemné probírat něco takového s mužem. To je *harám**. Moje matka brzy přijde z práce domů. Musím schovat Korán a jít spát.“

„Brzy už nebudeš muset skrývat nic, *in ša'Alláh!* Jen jsem chtěl vědět, jestli bych se jím nemohl stát já?“

„Vždyť mě neznáš.“

* Zapovězené.

„No a?“

„Co když se ti nebudu líbit?“

„Jsi milá. Záleží na tvé vnitřní kráse. Mám z tebe dobrý dojem a chci ti napomáhat v životě, který tady na tebe čeká. Láme mi srdce, že se musíš schovávat, aby ses mohla modlit. Zde každý den bojuji za to, aby ostatní respektovali právo šarí‘a.“

Rozlítilo mě, jak zneužívá islámu. Islám považuji za úžasné náboženství, které věřící podporuje v tom, aby měli soucit s ostatními. Sama jsem agnostik, ale obdivuji komunitu lidí, která si k němu po celém světě nachází cestu. André Malraux předpověděl, že „bude jednadvacáté století náboženské, nebo nebude vůbec“. Citát se často vytrhuje z kontextu; Malraux mluvil o duchovnu a „vznesených“ pohnutkách. Bilel razil doktrínu, která vedle dalších zastaralých praktik nutila ženy, aby chodily zcela zahalené a vdávaly se ve čtrnácti. Některé tyto zákony jsou neodpuštělně násilné: nevěrné ženy jsou ukamenovány k smrti, zatímco muž, jenž zahýbá své ženě, pouze zaplatí pokutu; zloději za svůj zločin přijdou o ruce. ISIS chce právo šarí‘a ustanovit nejprve na Středním východě a pak po celém světě.

Jakmile došlo na právo šarí‘a, přešel Bilel do učitelského módu: Mélodie nesmí nikomu ukázat ani centimetr svého těla, a to ani ruce. Závoj, který by zakrýval všechno kromě obličeje, nestačí. Musí nosit burku a přes ni ještě jeden závoj. Jeho příkazy mi lezly na nervy.

„Moje matka sama vychovala mne i moji sestru,“ začala jsem ve snaze vše zklidnit. „Střídá dvě práce na částečný úvazek, aby nám zajistila všechno, co potřebujeme. Konvertovala jsem tajně. Nezabraňuje mi, abych náboženství praktikovala.“

„Jsem si jistý, že je tvá matka dobrá žena; jen v tuhle chvíli bloudí. Doufám, že se brzy navrátí na správnou cestu – na jedinou možnou – Alláhovu cestu.“

Jeho nekompromisní způsob uvažování, zlé úmysly a slepé odsudky mě ohromily. Nicméně jeho argumentace plynula více-

méně koherentně, navzdory ideologické ochuzenosti. Bilel všem Méloidiiným otázkám čelil pomocí velmi jednoduchého dvojsmyslu: islám nabízí všechny odpovědi – a to středověká verze islámu, kterou prosazuje ISIS. Náš hovor se příliš protáhl a nastal čas ho ukončit. Méloдие Bilelovi připomněla, že musí jít spát. Ustoupil a popřál jí sladké sny, pak ale dodal: „Než půjdeš spát, pověz mi něco – mohl bych se stát tvým přítelem?“

Odhlásila jsem se z Facebooku.

Během dvou hodin jsme si vyměnili sto dvacet zpráv. Znovu jsem si je všechny pečlivě přečetla. Pozdě v noci jsem pak zavolala Milanovi.